

Nova Doba

Rokopisi se sprejemajo ob ponedeljkih in petkih brezpogojno le do 10. dopoldne. — Predpisi glede prostora in dneva objave oglasov se uvažujejo le po možnosti.

Štev. 34.

Celje, ponedeljek 24. aprila 1933.

Leto XV.

MILAN KOŠIČ:

Berlinska „Ufa“ in naša nezavednost

CELJE, 24. aprila.

Poglejmo sporede kinogledišč v naši državi: v Beogradu, Zagrebu, Ljubljani itd. — povsod igrajo v pretežni večini samo nemške, to je »Ufa« filme. Že to dejstvo, da mi kot slovenska država predvajamo svoji publiki skoro izključno nemške filme, je za nas vse prej kot častno. Vse to še ni najhujše, da se predvajajo skoro samo nemški filmi, sramotno in poniževalno za nas pa je, da se pri nas favorizirajo filmi berlinske »Ufe«, tiste »Ufe«, katere lastnik je Hugenberg, predsednik nemških nacionalcev, zagrižen sovražnik Slovanstva, prosluli propagator revizionistične politike, ki zahteva razkosanje naše domovine.

Isti Hugenberg je lastnik znanega Scherl-Verlaga, kjer izhaja cela množica Slovanom sovražnih listov, med njimi ogabni »Berliner Lokalanzeiger«, ki nas poliva z gnojnicjo, bljuva na nas ogenj in žveplo ter nas imenuje barbare in brezpravno raso, ki jo je treba zatreti. Ta list prinaša o naši državi lažnjive in fantastične izmišljotine, da bi zmanjšal naš ugled v velikem svetu.

Zato povdarjam še enkrat: Hugenberg, lastnik »Ufe« je obenem tudi lastnik Scherl-Verlaga in »Berliner Lokalanzeigerja«. — »Ufa« je v Jugoslaviji zagospodarila, njeni filmi se dnevno predvajajo, v nešteti kinematografih v vsej državi, milijoni dinarjev pa se stekajo v Berlin v naročje Hugenberga, ki nas v svojem časopisju srdito napada in za naš denar propagira revizionistično politiko!

Ali ni to sramota?! Jugoslovani, ali se ne sramujete, da hodite gledat in poslušat »Ufa« filme? Ako bi bili ti filmi vsaj vzgojni in umetniški, bi se še potrpelo, žal trgovski register »Ufe« v Berlinu besede »umetnost« skoro ne pozna.

Poglejmo si malo поблиže te 100% »tonfilme« »Ufe«. Predvsem nam prikazujejo vedno neki svet, ki ga ni, prikazujejo nam same srečne barone, junkerje ter zagrizeno prusaštvo, ki ničesar ne ve o križih in težavah malega človeka. Osladne operete, brez vsebine, s svojimi spolzkimi dovtipi, so kaj slaba duševna hrana

V. GABERSKI:

Med Furlani

(Iz zbirke »Brez slave«)

Blizu tam za mejo je mestce San Giorgio di Nogaro. Tja smo prišli popoldne; komanda se je uredila v neki graščini ali kaj je že bila tista hiša. V San Giorgiu sem opazil, da je morala biti tam velika vojna bolnica; kajti množica žensk je vneto prala rjuhe in razno belino v naraslem potoku. Plaho so se ozirale za nami; hale so se menda, da bi jim zasegli plen, ki so si ga gotovo nabrale v zapušteni bolnici in si ga prisvojile. Zdi se mi, da jim ni nikdo ničesar hotel.

Prišli v ta kraj smo imeli precej bolnih ljudi. Ne tako, da bi ležali, ampak »marod« so bili, kakor se je takrat reklo. S prebavo ni bilo prav v redu. Prej je bilo dovolj pomanjkanja; ko pa smo prišli v furlansko nižino, odkoder so bili pobegnili Italijani, smo našli živil vsake vrste, in zlasti še vina. Jasno je, da bi bilo treba oslabele želodce polagoma vaditi takih dobrot. A ljudje so nezumni in so mislili, da se morajo takoj vsega nažreti. Obolevali so zlasti tisti, ki so se bili o povodnji tam

za našo mladino, ki se na ta način odvrta od resne glasbe in resne umetnosti ter zavaja k raznim pustolovščinam. Kolikokrat čitamo v poročilih s sodišč: **Kino je uplival náme!** Take filme, ki uplivajo slabo na našo mladino in njeno narodno vzgojo, proizvaja »Ufa«.

Kaj torej storiti? — Prekiniti takoj vse vezi z »Ufo«. Prepovedati v vsej državi predvajanja slabih »Ufa« filmov, stopiti takoj v stik s **Parizom**, saj Francozi so naši zavezniki. Marsikdo ne ve, da imajo Francozi izvrstno filmsko produkcijo, ki umetniško in tehnično daleko nadkriljuje nemško, predvsem »Ufo«. Francoski film (zvočni) je vsak zase umetnina. Francozi so prvi doumeli poslanstvo zvočnega filma, ki naj narode med seboj veže, posreduje in upliva pomirjevalno, ne pa tako kakor nemški film, ki hujska na revanžno vojno, povzdiguje nemški narod in prusaštvo kot edino zveličavno na svetu. Kulturno in umetniško poslanstvo francoskega zvočnega filma leži v občeločevčanski noti, ki je v njem povdarjena. Francoski filmi so vzgojni, etično visoko stoječi in pretresajo.

Pred dnevi mi je pripovedoval odlični gospod, da je gledal v Beogradu francoski film »Leseni križi«. Ta film je na njega deloval tako silno in pretresujoče, da ga prištevam med najlepše umetniške vtise svojega življenja. Dejal je, da ga neznanje francosčine ni prav nič motilo, ker ritem slike in dejanja absolutno ne potrebuje pomoči v obliki govornih besed. — Omenim naj samo nekaj sijajnih francoskih filmov, ki so me očarali: »Racija«, »Pod strehami Pariza«, »Milijon«, »Živela svoboda!«, »Kralj zastojkarjev« itd. V teh filmih je mladi režiser René Clair kar najuspešnejše našel odnos do današnjega zvočnega filma. So pa še drugi režiserji v Parizu, ki so izdelali

ob Soči prehladili. Premnogega je mučila driska s prolivom.

Moj mali oddelek so nastanili v lični hišici, kjer je bila bolniška blagajna in nekaj geometrijski urad. V ordinacijski sobi so bili pred menoj našli neki Madjar velikansko s šibjem opleteno steklenico in so se je takoj lotili. Napili so se in so si še svoje čutare napolnili. Ko sem za njimi pogledal, sem tudi jaz nagnil steklenico in natočil v posodo nekaj slabotno rumene tekočine, ki je prijetno dišala. Poskusil je pa nisem in sem tudi svojim prepovedal, da bi kdo kaj pil. Hotel sem počakati, kak bo učinek pri Madjarih, s katerimi se nismo nikoli lepo gledali. Znalobiti se bilo zgoditi, da bo po njih. Saj se nič ne ve, kaj vse je mogoče v sovražnikovi deželi. Vendar pa smo ogromno steklenico skrili, da bi jo imeli samo mi pri roki.

Čudno. V jutro so bili Madjari vislepo živji; pa še zdravi in naravnost čili. Pili so bili brez pomisleka in opreznosti — medicinalni vermut, in to jim je dobro storilo. Sedaj smo pa seveda mi planili nad plen in smo si ga razdelili. Gostili in častili smo tudi druge, ki so nam bili kaj pri srcu. Zadeva mora proč, kajti popoldne tudi nas ne bo več tu.

sijajne in umetniško docela zrele filme.

Da ne bo kdo mislil, da se ogrevam samo za francoski film, omenjam tudi ameriško filmsko produkcijo, ki zadnje čase tudi stremi po resnem umetniškem ustvarjanju. Tudi Čehi imajo lepo filmsko produkcijo. Nato Angleži, Poljaki in Rusi; slednji še prav posebno, zadnje čase producirajo filme, ki niso več tendenčni.

Torej izbire več kot preveč. Čemu torej forsirati naduto in sovražno »Ufo«, ki predvaja »kič«, ko od naših zaveznikov lahko dobimo umet-

niško dovršene filme.

Naj se prične v naši domovini borba proti kiču »Ufe«, proti Hugenbergu.

Lastniki kinematografov, zahtevajte francoske in druge dobre filme »Ufe«! Ne bodimo nezavedni! Poljska republika je odgovorila na nemško kampanjo glede koridorja s tem, da je prepovedala uvoz in predvajanje vsakega nemškega filma, celo takega v francoski verziji.

Ali hočemo ravno mi hlapčevati Nemcem?!

DOMAČE VESTI

d **Ogromen tabor JRKD v Nišu.** V nedeljo 23. t. m. se je vršil v Nišu veličasten manifestacijski shod JRKD, ki se ga je udeležilo rekordno število nad 100.000 ljudi iz moravske in tudi iz vseh drugih banovin v državi. Na shodu, ki se je razvil v grandiozno manifestacijo za kralja ter edinstvo države in naroda, so govorili predsednik JRKD Nikola Uzunović, predsednik vlade dr. Milan Sršić, ki je med drugim napovedal za letos razpis občinskih volitev v nekaterih banovinah, minister za socialno politiko in narodno zdravje Ivan Pucelj, minister za telesno vzgojo dr. Lavoslav Hanžek, minister pravde Boža Maksimović, minister za trgovino in industrijo dr. Ilija Šumenković, minister dr. Kojić in Pavao Matića ter Karlo Kovačević. Ogromna množica naroda, ki je kljub deževju vztrajala na zborovališču do konca, je prirejala viharne ovacije Nj. Vel. kralju, edinstvu države in naroda, vsedržavni stranki in govornikom. Naša država doslej še ni videla tako sijajnega shoda, kakor je bil večerajšnji v Nišu.

d **Druga redna seja banovinskega odbora JRKD** bo v nedeljo 30. t. m.

ob 10. dopoldne v mali dvorani Sokolskega doma v Novem mestu z naslednjim dnevnim redom: 1. otvoritev in imenovanje overovateljev zapisnika; 2. poročilo banovinskega tajnika dr. Marjana Zajca; 3. poročili ministrov dr. A. Kramerja in I. Pucelja; 4. referat senatorja dr. Rožiča o univerzi kralja Aleksandra I. v Ljubljani; 5. debata o vseh poročilih in slučajnosti.

d **Pesnik Oton Župančič izstopil iz PEN kluba.** Pesnik Oton Župančič v Ljubljani je izstopil iz PEN kluba in obenem odložil tudi funkcijo predsednika PEN kluba v Ljubljani.

d **Projekt gospodarsko-zadružnega načrta.** Pod tem naslovom je izšla te dni v Beogradu knjiga g. dr. ing. Frana Podbrežnika. V prilogi navaja mišljenja in izjave o gospodarskem načrtu za našo državo. Načrt hoče pokazati pot iz sedanje krize našega gospodarstva. Avtor je izračunal, koliko je treba pri nas investirati v javna dela: približno 1 milijardo dinarjev letno. Tako bi se odpravila brezposelnost, poživilo naše gospodarstvo in povečal življenjski standard najširših narodnih slojev. Knjiga je zelo zanimiva in stane 25 Din.

Jaz sem imel prenočišče v zdravniškovem stanovanju z nekim kadetom in sem spodobno legel v gospodovo postelj. Kadet pa se je zagnal v desno posteljo, kjer je bil lož milostljive gospe. Trdil je, da se je izborna naspal in da se mu ni nič sanjalo. — Nad posteljama je bila velika slika, ki je kazala bradatega avstrijskega nadporočnika v uniformi, kakršne so nosili okoli srede devetnajstega stoletja. Temu srečanju z avstrijskim veteranom sem se kaj čudil. Nisem si mogel raztolmačiti, kaj dela mož tu. Tako domač se mi je zdel. Čisto naš. Še le drugi dan, ko sem brskal v sobi poleg ordinacije, se mi je zasvetilo. Tam je bila zdravnikova in geometrova knjižnica, strokovna in zasebna. Vsaka ob svoji steni. Med zdravnikovimi knjigami sem našel več zvezkov Gabersčkov »Slovenske knjižnice«, tiskano letno poročilo Ljubljanske kreditne banke in pa neko v Trstu s cirilico tiskano knjižico Lamurskega, ki je bila naravnost vseslovenska. V knjigah je bil podpis: »Dr. Eugenio Pausa« in tu in tam je bil zabeležen kraj »Perepotto«. Aha, tako. Tisti oficir nad posteljama je bil torej najbrž beneški Slovenec, kak rezervist, ki je postal leta 1866., ko je Avstrija

izgubila Benečijo, italijanski državljani. Ta zdravnik je pa bil gotovo njegov sin, seveda Italijan, ki je pa še znal slovensko besedo. Slovenci bi mu rekli »Pavša« in to ime je med nami še danes znano. Da so bili Pavše Slovenci, dokazuje tudi kraj »Perepotto«. To je namreč Praprotno, od Krmina v smeri na sever ob Idriji, o katerem piše Simon Rutar v svoji »Beneški Sloveniji«, da se je pofur-lanilo pred petdesetimi leti. Dr. Pavša je najbrž v tistem kraju ob meji služboval. Sedaj ga ni bilo doma; uradna oseba je bil in je odšel z drugimi vred. Takrat sem bil napisal za »Slovenca« podlistek, v katerem sem ga prosil oproščenja, da smo mu izpraznili stanovanje. Voščil sem nje-mu in sebi, da bi se kedaj po vojni srečala v »svobodni domovini«, da bi se mu oddolžil za nespodobnosti, ki smo jih nevažljivi gosti izkazali njegovemu lepemu domu. Del podlistka je cenzor odtegnil očem čitateljev.

Nastalo je lepo vreme. Krenili smo po gladkih, belih italijanskih cestah. V jarkih ob naši poti je tičal kak polomljen voz, tu in tam je samoval top, naleteli smo včas na raztrešeno skrinjo, iz katere so se bili na široko raztresli spisi kakega bežeče-

Dobi se v knjigarnah ali pa pri avtorju v Beogradu, poštni predal 189.

d Glavna skrb vsakega podjetnika je, da pripomore svojemu podjetju do obstoja in napredka. Dve poti sta, ki vodita k temu cilju. Prva pot, ki poskuša z dosedanjimi odjemalci napraviti večji promet, druga pot pa, ki stremi za tem, da najde novih odjemalcev. Druga pot je boljša, kajti ni pametno preobložiti svoje odjemalce z blagom. Veliko je število onih podjetij, ki so s pomočjo Ljubljanskega velesejma uhrala to pot do novih uspehov. Tudi k udeležbi na letošnjem Ljubljanskem velesejmu od 3. do 12. junija so se že prijavili v velikem številu. Vidimo torej, da jih ni potlačila kriza, in sami radi priznavajo, da dobršen del svojih poslovnih uspehov pripisujejo temu, da stalno razstavljajo na velesejmu. Naj tudi drugi, ki še niso prijavili svoje udeležbe kot razstavljalci na letošnjem pomladanskem velesejmu v Ljubljani, v samoobrambi in kot člani splošne akcije proti zastoju v gospodarskem življenju sledijo temu primeru in se čim prej prijavijo.

d Društvo za ovčarske pse v Gradcu priredi v najkrajšem času tečaj za pse-spremljevalce in pse-čuvaje z zaključno skušnjo. Tečaj traja tri mesece. Ne samo v Nemčiji in Avstriji, marveč tudi v Ameriki, Angliji in zadnja leta že v Italiji cenijo nemškega ovčarskega psa kot najboljšega policijskega psa in spremljevalca človeka. Pričakovati je, da bodo tudi lastniki teh psov v Jugoslaviji poslali svoje pse v ta tečaj. Informacije glede tečaja in prodaje dobrih psov v Jugoslavijo daje »Ver-ein für deutsche Schäferhunde, Ortsgruppe Graz, St. Peter b. Graz, Rosengasse 8.«

d Dunajska vremenska napoved za torek 25. aprila: Nižje Avstrijsko: Izpremenljiva, polagoma pojemajoča oblačnost, pričetek naraščanja temperature. Ostala Avstrija: Jasno in toplo.

Celje in okolica

c Redna seja celjskega občinskega sveta bo v petek 28. t. m. ob 18. v sejni dvorani na mestnem magistratu. Na dnevnem redu so poročila od-sekov.

c Zaključno predavanje na Ljudskem vseučilišču. Drevi ob osmih bo predaval v risalnici meščanske šole g. dr. Franta Mis iz Ljubljane o predmetu »Solnce, svetloba, zdravje in mladost«. S tem lepim in poučnim predavanjem bo Ljudsko vseučilišče v Celju zaključilo serijo svojih predavanj v tem šolskem letu.

c SSK Celje najtopleje priporoča vsemu svojemu članstvu, da se v čim večjem številu udeleži zanimi-

vega predavanja na Ljudskem vseučilišču. Predaval bo znani higijenik g. dr. Franta Mis iz Ljubljane o predmetu »Solnce, svetloba, zdravje in mladost« drevi ob osmih v risalnici meščanske šole.

c Dve osemdesetletnici. V soboto 22. t. m. je gospa Ivana Bergočeva, vdova po sodnem pisarniškem ravnatelju, znana kot agilna pobornica dobredelnih ustanov, v krogu mnogoštevilnih čestitk obhajala zdrava in čila osemdesetletnico svojega življenja. — Prav tako lep jubilej je praznoval nedavno sodni nadoficijal v p. g. Josip Pogačar, znan kot neomajen narodnjak tudi pred osvobojenjem, živeč zdaj v Splitu. — Še lepo vrsto solnčnih let!

c Ob svoji sedemdesetletnici je daroval davčni nadupravitelj v pok. g. Alojz Knez v Celju 100 Din Dijaški kuhinji v Celju. Splošno cenjenemu in priljubljenemu jubilaru iskreno čestitamo k sedemdesetletnici!

c Nov odvetnik v Celju. Odvetniška zbornica v Ljubljani razglašala, da se bo g. dr. Rudolf Dobovišek, odvetnik v Krškem, v začetku julija s svojo pisarno preselil v Celje.

c Koncert v Marijini cerkvi, na katerem je Celjsko pevsko društvo s sodelovanjem solistov in orkestra v nedeljo 23. t. m. popoldne ponavljalo Haydnov oratorij »Sedem poslednjih besed Kristusovih«, je bil dobro obiskan. Poslušalci, ki jih je bilo mnogo tudi z dežele, so se izražali o izvajanju zelo pohvalno.

c Uradni dan Zbornice za TOI za Celje in celjsko okolico bo v torek 2. maja od 8. do 12. dopoldne v posvetovalnici Združenja trgovcev za mesto Celje, Razlagova ul. 8, pritličje, levo.

c Sokolski majniški izlet celjskega Sokola se bo vršil v nedeljo 30. t. m. na Lisco. Vabljeni so vsi prijatelji Sokolstva, da se tega izleta udeležijo. Vožnja polovična in se je v to svrhu prijaviti do sobote pri br. Grobelniku, najkasneje pa v nedeljo zjutraj pol ure pred prihodom vlaka. Odhod v nedeljo ob 7.15 do Rimskih toplic.

c Društvo Sokolski dom bo imelo svoj redni letni občni zbor v sredo 26. t. m. ob 19. v prostorih Sokolskega društva v Celju.

c Skavtski lutkovni oder, ki je uprizoril v soboto 22. t. m. popoldne z lepim uspehom lutkovno veseligr »Gašperček straši«, bo uprizoril v soboto 29. t. m. ob 16. v Zdravstvenem domu veseligr »Gašperček — dvorni zdravnik«.

c Trgovsko društvo v Celju bo imelo svoj 24. redni letni občni zbor v četrtek 11. maja ob 19.30 v posvetovalnici Združenja trgovcev Celje, Razlagova ulica 8, z običajnim dnevnim redom. Odbor se nadeja polnoštevilne in točne udeležbe.

c Članski sestanek celjske podružnice Društva jugosl. obrtnikov, ki je bil napovedan za sredo 26. t. m., je preložen in se bo vršil v petek 28. t. m. ob 20. v spodnjih prostorih Narodnega doma. Na dnevnem redu je razprava o četrtem delu obrtnega zakona »Prekrški in kazni« ter druge aktualne zadeve. Vabljeni vsi člani!

c Društvo hišnih posestnikov za Celje in okolico bo imelo svoj redni letni občni zbor v četrtek 27. t. m. ob 20.30 v restavraciji v Narodnem domu.

c Gradbena zadruga Obrtni dom je imela 19. t. m. svoj redni letni občni zbor, na katerem je bilo sklenjeno, da se zadruga likvidira. Likvidatorja sta gg. predsednik Vinko Kukovec in podpredsednik Miloš Hohnjec.

c Celjski šahovski klub bo priredil v sredo 26. t. m. ob 20. v kavarni »Evropi« brzoturnir za prvenstvo Celja.

Gramofoni radioaparati in raznovrstna popravila

ANTON LEČNIK, Celje, Glavni trg 4

c O svinjereji bo predaval sreski veterinarski referent g. Maksim Šribar iz Celja v sredo 26. t. m. ob 20. v gostilni g. Hrastnika (prej Lovrača) na Zgornji Hudinji. Predavanje priredi krajevna organizacija JRKD za Celje-okolico. Na to poučno predavanje opozarjamo vse svinjerejce.

c Žetev smrti. V Polulah pri Celju je umrl 20. t. m. 66-letni delavec Janez Strmšek, v soboto 22. t. m. pa je umrla v javni bolnici 80-letna občinska reva Julijana Lončarjeva iz Vozovja pri Kalobju. N. p. v m.!

c Smrtna nesreča otroka. Pred dnevi se je polil 1 leto stari sinček služkinje Ivan Vengust iz Celja doma s kropom. Otroka so s težkimi opeklinami prepeljali v bolnico, kjer je v nedeljo 23. t. m. po hudem trpljenju podlegel poškodbam.

c Avtomobil jo je povozil. V nedeljo 23. t. m. okrog 21. je neki avtomobil na cesti povozil 22-letno šoferjevo ženo Kristino Časlovo z Ljubnega. Časlova si je zlomila desno nadlehtnico in si močno ranila desni komolec, poleg tega pa je dobila tudi hud pretres možganov. Prepeljali so jo v celjsko bolnico.

c Pristopite k Slovenskemu planinskemu društvu! Savinjska podružnica SPD opozarja, da bodo pristojbine v planinskih kočah za nečlane letos izdatno povišane. Člani so deležni v kočah znatnih popustov, posebno pri prenočninah, polovična vozna cena pa velja zanje na železnici po vsej državi, ako potujejo v

Neprijeten duh ust

Nočem zamuditi poročati Vam, da odkar uporabljam Vašo zobno pasto »Chlorodont« nima samo lepši belih zob, temveč sem se rešil tudi neprijetnega duha ust. Vas Chlorodont bom kar najbolje priporočal. Dr. V. Lj. ... Zahtevajte zato samo pristno Chlorodont zobno pasto, tuba Din. 8.— in Din. 13.—, ter zavračajte vsak nadomestek.

skupini najmanj šest oseb. Zagotovljeno je, da bodo železniške ugodnosti letos še bistveno izboljšane. Prijave za pristop k društvu sprejema blagajnik g. Vrtovec, drogerija Central, Celje, Kralja Petra cesta.

c Invalidska tombola krajevnega odbora UVI v Celju bo v nedeljo 2. julija.

c Redni letni občni zbor žandarmerijskih upokojencev krajevnepokupine Celje se bo vršil v nedeljo 30. t. m. ob 14. v gostilniških prostorih g. Franca Leskovska v Gaberju pri Celju, Mariborska cesta štev. 36. Vabljeni so vsi žandarmerijski upokojenci.

c V poročilu o tekmovanju v friziranju, železni in vodni undulaciji v Mariboru, ki smo ga objavili v zadnji številki, so se vrinile nekatere pomote pri imenih zmagovalcev iz Celja. Prvo mesto z diplomno je dosegel g. Viktor Pegan (pri g. Grobelniku), drugo mesto z diplomno g. Josip Kučan (pri g. Grobelniku), tretje mesto z diplomno g. Josip Müller (pri g. Paidaschu), četrto mesto g. Anton Aubrecht (pri g. Peperniku) in peto mesto g. Jurij Kuhn (pri g. Grobelniku).

BRIM.:

Tovarišu v slovo!

V zadnji klopi je sedel tačas. V eni tistih klopi, na katerih je zob časa in študentskega dolgočasia pustil svoje čudovite sledove. V žlebiču za peresa je nekdo — davno tega — vrezal datum. Bog ve zakaj! Bog ve kdo! Mogóče je tistega dne mlada študentovska duša doživela nekaj velikega? Morda celo kaj veselega! Mogóče pa je nekdo vrezal to dnevnico le, da je lažje pričakal konca suhoparne latinske ure. Na deski tik pod črnilnikom pa je nekdo vdolbel veliko srce in v njem dvoje monogramov...

Sedmošolec Julij Krasnik se je zamislil. Sklonjen nad pult je z levico podprl glavo in zagrebel prste v zmršene lase. Desnica je udobno počivala v žepu suknjiča. Tako se sedi zelo prijetno in človeku se zasanja lepih misli kar samo od sebe. — Tovariš Julij je navadno tako slo-nel in vsi smo ga že bili navajeni videti tako zamišljenega.

Takrat se mi je zazdelo, da se je moralo tam v zadnji klopi nekaj

ga polka, vsepovsod pa je bilo polno izjedenih žesten. Ljudje so na pohodu jedli konserve in so prazno posodo zametavali.

V novembrskem solncu smo koráčili. Kako lepo je to! Greš, ne veš zakaj; hodiš, ne znaš kam. Misliš kaj ali nič, oboje je dobro in prav. Prijeten občutek sitosti te navdaja in zdi se ti, da ti je blagi duh Alkohol dober pomočnik. In če te je premalo ojačil, nastaviš čutarico, in še srkneš in goltniš sladkovrezne temne tekočine. O, tako bi se dalo hoditi do konca sveta. In še tam bi se vzpel na prste, da bi pogledal prek plota v neznano dalj...

Pohod, kako brezskrbno življenje! Če bo, jesti ti dadó. Za žejno grlo je povsod tolažbe. Spal boš za živo mejo ali v grmovju. Kdor si gospod, boš v skednju, bližje generala, ki je v hiši. Vsak po lasti in časti. Pa hodiš, hodiš. Vlečeš iz cigarete opojni dim, ali pa srkaš iz pipe čad, da je kakor sveto kadilo.

Greš in greš. Zaspan si morebiti; tvoje trudne noge stopajo v noč. Človek ob tebi se hoče otresti spanca in z nemarnim sunkom pritegne kopito puške, da mu cev odskoči od rame-na in trkne tebe, ki hodiš ob strani, na sklonjeno glavo. Nič hudega; tovariška psovka, ki je vojakova moli-

tev. In vse je zopet v redu. Ali pa hodiš za konjem in se mu v zaspani temi toliko približaš, da bi ga mogel z nosom kljuniti na rep. On nosi gos-poda, ki ga je morda nehoté z ostrogo podbodel v slabino; ali žival ne stopi hitreje, ampak vzdrumljena nevoljna tebe oplazi z repkom po očeh. S palcem jo žokneš v bedro, in pozabljeno je. Saj smo tovariši. — Tako smo prišli v Portogruaro, tako v Latisano.

Tu v Latisani sem našel v palaz-zettu, kjer smo imeli mimogrede svo-jo postajo, v pisarni upraviteljstva nekega veleposestva listino o plemstvu, ki jo še danes čuvam. Izdana je bila oktobra 1912 in pravi, da je gospod Pietro Gaspari, poljedelec pri Svetem Vitu ob Tagliamentu, postal zavoljo zaslug na področju poljedelstva, trgovine in industrije vitez reda »Krone kraljevine Italije«. Papir je krasen, tisk šablonski, številka novega kavalirja pa tako visoka, da je jasno, da so viteštvo kar ponujali na vse strani — za denar. Na listini so originalni podpisi znanih Italijanov. Gasparijevi, ki so bili baje podpisali milijon lir vojnega posojila, so vsi pobegnili pred avstrijskim navalom. Jaz sem jim po vojni ponujal listino naravnost v Italijo, pa preko Švice, potem po občini in župnem uradu, a

ni bilo nobenega odgovora. Pozneje sem čul z druge strani, da je oče Gaspari umrl, sinova — jurist in inženir —, katerih diplome so tudi vi-sele v tisti pisarni, pa sta popadala.

Nedaleč od tam sem v drugi hiši našel velik zemljevid iz leta 1859., ki je družil Lombardijo, Benečijo, vse naše Primorje, otoke in skoro vso Dalmacijo v mejah Italije. Na Tirolsko, Korziko in druge take ma-lenkosti se ne spominjam. Zdi se mi pa, da so imeli italijanski nacionalisti združeno veliko Italijo že takrat na papirju, ko še male Italije nikjer ni bilo. Na žalost mi je zanimivi zemljevid nekdo izpred nosa odnesel.

Prišli smo v Corbolone ob Livnici (Livenza). Majhen kraj. Graščina je, kakor so vse graščine v tistih krajih. Tam se je poleg starih pinj nastanil general-divizionar s svojimi doglavaniki. Manjše hiše in gospodarska poslopja smo zavzeli mi drugi. Bilo je življenje brez skrbi in mirno kakor je mirna lena Livnica. Vsega smo imeli dovolj; ljudje in živina. Zado-voljni smo bili s tem, kar smo po-brali domačinom po vaseh.

Prebivalstvo, ki je bilo ostalo doma, se je hitro znašlo. Bilo je voljno, in nikdo mu ni po nepotrebnem delal težav. Pač pa so mi pravili, da so

bili poskusili »zingari«, cigani, ki so bili pred nami tam, ropati in jemati ženskam prstane z rok. Prišel je Ma-djar, ki ga je ljudstvo imelo za čigana, ter je kratkomalo nastavljal bajonet na prst. Jasno je, da bi vsaka rajši dala prstan nego prst. Razen žensk so bili doma starci in otroci. Le tu in tam, je bilo videti kaknega mlajšega moškega. To so bili sami odpuščenji vojni invalidi. Spominjam se na mršavega, silno starega Italijana, ki sem ga srečal na nasipu ob reki, tja proti San Stinu. Možato je koračil in smešno strumno salu-tiral, dasi je imel klobuk. Ker sem na njegovih prsih zapazil kolajno, sem ga ustavil in zapel v razgovor. Začel je takoj po nemški; dopovedal mi je za silo, da je bil leta 1866. pri »Kenigrecu« avstrijski vojak in da je tam dobil odliko. Ej, to so bili ča-si, in pa ko so bili še Avstriji v Ita-liji! Sedaj pa ni nič več lepo. H ko-mandi si hodi vsak dan po menažo; dovolili so mu jo takoj, čim so se spoznali z njegovo preteklostjo in nemščino. Jaz sem mu italijanski svetoval, naj le hodi v goste, svojo medajlo pa naj zavije v spomine in spravi, da mu Italijani ne bi kdaj delali sitnosti. Čudil se mi je.

(Konec prih.)

EM. LILEK :

Slovenski šolniki v Bosni in Hercegovini

za avstro-ogrsko gospodstvo od 6. novembra 1879 do 31. oktobra 1918 in za časa naše jugoslovenske vlade od 1. nov. 1918 do 1929.

Iz njegovega panegirika hočem navesti samo njegovo ocenjevanje mojega zgodovinskega predavanja in vzgajanja.

»Profesor Lilek nije se držao propisanih školskih udžbenika iz svojih predmeta, istorije i geografije, nego je na svoj način, naročito metodom obradivao i uvijek isticao ono što može djelovati na dobro vaspitanje, lijepo obrazovanje i pravilno, logično i slobodoumno mišljenje njegovih učenika. Birao je gradivo i predavanja tako vješto udešavao kako bi kod svojih učenika budio, razvijao i učvršćivao nacionalnu svijest, ljubav prema narodu, nacionalni ponos i dostojanstvo čovjeka te ljubav prema istini i osjećaje jednakosti i jednakopravnosti. Često to nisu bila samo predavanja. To su bile plamene pripovedi. To su je umeo presaditi, uliti u srca svojih učenika, stvarajući ovako ljude, obrazujući karaktere.« Svakom prilikom ih je savjetovao, da uvijek

¹⁾ Prosveta, list za zabavu 1931, št. 9.

teže da imaju što moguće manje životnih potreba i dokazivao im primjerima iz istorije, kako ljudi velikih tjelesnih potreba u svojoj pohlepi tako podlegnu iskušenjima života, a oni s malim potrebama, naviknuti da trpe, ostaju na moralnoj visini, uvijek spremni, da podnesu i žrtve za ideje i svoja načela. Francusku revoluciju i književnost borbe u Engleskoj i Americi za čovječanska prava posebno je s učenikima na svoj način obradivao i pojedine ličnosti ocrtao i isticao njihove vrline i mane. Mnoga njegova predavanja bila su ne samo duboko nacionalna i prožeta osjećajima nacionalne pravde, nego često puta i revolucionarna u prilikama, u kojima su bila održana. Sigurno niko od onih, koji su došli u Bosnu preko Save za vrijeme austro-ug. uprave, nema više zasluga od ovoga čovjeka. Slovenija može biti ponosna, što nam je dala Emila Lileka, je je time učinila veliku uslugu naciji i državi našoj.

Lilek je ostao u svim i najtežim prilikama uvijek isti neslomljiv karakter, veliki idealist, velikim djelima dokazani rijetki rodoljub, uzor marljivosti, držeći se svog oprobano metoda, da za što kraće vrijeme s manje truda obavlja dosta posla. Ova bljedna slika, ovo nekoliko riječi napisanih u znak blagodarosti učenika prema učitelju, neka prilikom osamdesetgodisnjice bude kao simbol onog vijenca, koji mu je spleten ne samo u srcu njegovih učenika nego i u srcu i u duši cijelog naroda, gde nikad uve-

nuti neće. One iskre iz njegovih žarkih očiju neprestano su se pretvarale u plamen, koji je preko njegovih učenika u ono teško vrijeme širio zrake u svaki kutak po cijeloj, onda crnim oblacima zastrtoj Bosni i Hercegovini. Njegove misli i ideje, kojima je nadahnulo svoje učenike neprestano će kao i do sada prelaziti s generacije na generaciju, a »Blago tome ko do vijeka živi, imao se rašta i roditi!« I ovom prilikom neka je topla blagodarnost svih uvijek zahvalnih učenika našem najmilijem profesor Emilu Lileku!

Septembra 1932 mi je pisal g. direktor Kadunc iz Maribora: »Že v času mojega službovanja v Bosni sem slišal večkrat, s kako velikim spoštovanjem in s kako veliko hvaležnostjo izgovarjajo Bosanci Vaše ime. Bratje Grdići in direktor Čuković in še mnogi drugi najuglednejši Bosanci in Hercegovci Vas ne morejo še danes pozabiti.«

Pred dvema letoma je prišel Vasilij Grdić naš lašč iz Zagreba v Celje, da me tukaj obišče. Ko je stopil v sobo, me je poljubil na čelo in rekel: »Vse, kar sem storil in postal, sem storil in postal pod uplivom Vaših naukov.« In ko sem oktobra 1931 slavil osemdesetletnico svojega življenja, sem prejel iz Bosne in Hercegovine od svojih nekdanjih učencev na sarajevski gimnaziji vse polno lepih čestitk.

(Konec prih.)

zgoditi. — Pripeti se včasih človeku, da nič stvarnega ne dojme, le nekaj silnega se, mu zgane v duši in mu usmeri pozornost in razpoloženje v določeno smer. — Ozrl sem se tja v kot nekako nemiren, kakor v zli slutnji, in pogled je obvisel na tovarišu Juliju. Videl sem ga, kako so mu prsti počasi polzeli med kodri proti tilniku. Nalahko je vzravnal glavo. Najina pogleda sta se srečala. . . . Njegov pogled je srečal moje oči, ki so se skušale izmakniti vsej oni bridkosti, realnosti in grozi, ki je žarela iz izraza v njegovem obrazu. Z neodoljivo silo me je ta pogled privezal nase in se vsesal v mojo notranjost, da me je postalo groza. V pogledu je bila velika tožba in obtožba, bil je jaseen izraz popolnega notranjega doživljanja nesreče, krvaveč odsev spoznanja in bridke odpovedi ter slovesa. . . . Bila je tiha tožba o notranji bolečini, o bolečini, ki noče pomilovanja, noče usmiljenja in sočutja, ki pa vendar sili v oči in ob enem toži in joče. . . . Tovariš Julij je bil bolan. . . . Tovariš Julij je bil iz Trbovelj doma. . . .

V sledečem odmoru se je javil pri razredniku. Nato je povezal s pasom svoje knjige in preparacije. Svežen je stisnil pod pazduho, preletel še enkrat ves razred s pogledom, rahlo vznemirjenim, a odločnim in silnim, polnim krepke nezlomljive volje. Bila je v njem mladost in silno zahtojenje po življenju. In ko se je poslovl, se mi je zazdelo, da so pozdravile njegove oči: »Na svidenje!«

Drugi dan je bila Julijeva klop prazna in ostala je prazna še naslednje dni.

Julija ni bilo več med nami. — Bil

je že v tistih letih resen in ves življenjski in po svojem značaju ni nikoli prav spadal med nas, ki smo bili vsi še romantični, nemirni in prenapeti. Zato se je še tem bolj videla praznina v njegovi klopi, ki ga je čakala. . . . Če bi izostal kdo izmed »nas«, se ne bi toliko opazilo — ga ne bi toliko pogrešali.

Nihče ni zasedel njegove klopi, ker nihče ni spadal tja. Bili smo vsi mnogo, mnogo za njim. Julče je hitel v svojem duševnem razvoju, kakor bi mu bilo že takrat razodeto, da ne bo imel več mnogo časa. . . . Julij je bil bolan.

Klop pa je čakala nanj. . . . In njegov pogled ob slovesu nam je ostal pred očmi; zato smo vedeli, da se bo vrnil in smo čakali nanj. . . .

Spomladi je bilo, ko je prišel. Bled, malo večji in še mnogo bolj resen. Vstopil je v razred z odločno dvignjenim čelom. Z obraza mu je odsevala sreča nalik nežnemu solnčnemu žarku pomladi, krog ust pa je odločna črta zarisala obrazu izraz zmagošlavja in triumfa: . . . »Pa sem se vendar vrnil!« . . .

Ne! Tako gleda lahko samo človek, ki je premagal naravo, ki si je s silnim hotenjem priboril že skoraj ugrabljeno življenje — nad vse ljubljeno!

A še vedno je bolehal. — Nekoč mi je potožil, kako rad bi še živel! Spoštoval in cenil je življenje, oklepal se ga z vso ljubeznijo, a bilo mu je odvzeto! . . .

Zopet je pomlad tu in tovariša Julča so nam zagreblili. . . .

je milo elegantnih dam

O, dragi Julče! Sedaj, ko si odšel izmed nas in izmed svojcev, vemo: ne vrneš se! Legel si, da se naspiš. Spočij, dobri Julče, svoja bolna prsa za novo življenje — v solnčni Nirvani!

Z Bogom, tovariši!

Jadranska Straža v Žalcu

ŽALEC, 23. aprila.

Sprožila se je misel v oblastnem odboru Jadranske Straže, da se ustanovijo zlasti v trgih dravske banovine poverjenišтва odnosno krajevne podružnice Jadranske Straže z nalogo, da zbirajo članstvo za to veljavno institucijo, ki je posvečena našemu Jadranu.

In zopet se nam znova oglašajo veličastni akordi nesmrtnih pesmi: »Buči, buči morje adrijsansko«, ki je uprav sedaj dobila pravi pomen, ko je ovenčana mogočna Jugoslavija s 700 km dolgo obalo ob sinji Adriji, ki so pljuča naše nacionalne države, tistim nebeško lepim morskim obrežjem, kamor razteza neprijazni

sosed svoje roke, da bi čim prej prišel v oblast tudi našega morja, ki je po svoji prirodni lepoti privlačna sila vsega izobraženega sveta.

Zato pa tudi mi Slovenci kot bližnji sosedi Jadrana ne smemo držati križem rok. Zavedati se moramo pomena našega slovanskega morja ter nuditi svojo pomoč organizaciji Jadranske Straže, ki ji je cilj oživeti našo jadransko obalo poleg drugega tudi s tem, da se zvišajo edinice naših ladij, brez katerih ni življenja, brez katerih je obal brezpomembna in mrtva.

Naša dolžnost je, da se živo zanimamo za delovanje Jadranske Straže, ki vrši plemenito domoljubno delo, da dobi tudi naše morje svoj gospodarski ter politični razmah.

Te naloge se zavedamo tudi Savinčani. Ustvarili smo v Žalcu prvo postojanko Jadranske Straže in zbrali že lepo število članov. V območju tega poverjenišтва, pozneje pa krajevne podružnice JS hočemo priklopiti tudi sosednje Gotovlje, Griže in Petrovče v dobri veri, da bo vstopilo v

PIERRE BENOIT:

KÖNIGSMARK

Zgodovinski roman

Poslovenil B. Rihteršič

Aurora se je vzravnila. Z rokami je stisnila čelo, ki je nenadoma smrtno prebledelo. Njene izbuljene oči so se čedalje bolj širile. Kriknila je:

»Blazen si! Blazen si! Meluzina, reci mu, da je blazen.«

Gospodična von Graffenried je priskočila k veliki vojvodki, ki je v kataliptičnem napadu omahnila na divan. Zenice so se ji bile široko razširile. V njenem pogledu je bila neizmerna groza.

»Blazen! Blazen!« je neprestano ponavljala. »Rudolf je v Sanghi, pisma imam . . . v Sanghi . . .«

V Sanghi! V Sanghi!

»Storil sem, kar sem mislil, da je moja dolžnost,« sem šepnil Meluzini in ji pomagal, ko je ponujala svoji gospodarki višnjevo skrinjico.

Dražestno dekle me je globoko pogledalo in mi reklo:

»Kaj bi se opravičevali! Vem!«

»Ne bojte se,« je potem komaj slišno dodala. »Po živčni vročici, ki jo je takrat mučila, je tako razdražljiva. Saj ima zdaj tudi dovolj vzrokov! Glejte, zavest se ji že vrača.«

Aurora je odprla oči. Ko naju je opazila, kako se sklanjajo nad njo, se je vsega spomnila. V svojih očeh je moral biti brezmejen strah. Nasmehnila se mi je in mi ponudila roko, ki sem jo obsul s poljubi.

»Oprostita mi, otroka! Kako sta se prestrašila!« je dejala. »Dobra Meluzina mi zmiraj pomaga, kadar je treba. Tudi vam, prijatelj, hvala!«

»Nikar se ne hudujte name,« sem moledoval.

Stresla je glavo, potem pa se je nasmehnila in mi po rusko odgovorila:

»Ali se morejo vrane hudovati nad solncem, ker se zaradi njega bliska puškina cev?«

In potem je še dodala:

»Meluzina, poskrbi, da bo z nama kosil.«

Sedeti za Aurorino mizo je bila največja čast, ki jo je mogel kdo doseči. Dotlej je bila edino Meluzina vredna tega odlikovanja. Kmalu sem občutil, kaj to pomeni, in v tem sem tudi razbral nov dokaz, kako je moje odkritje važno.

Morda si boste mislili, da so nas dogodki, ki smo jim bili pravkar priča, tlačili kakor mora, ki se je ne morete iznebiti. Ne. Aurora je bila na višku moči.

Med kosilom je govorila samo o drugih rečeh. Občudoval sem njeno samopremagovanje. Slutil sem, da nas čakajo resni dogodki, in pri tem sem se nehote spomnil, kolikrat sem se pokazal ponosni knežnji, da me potrebuje, njej, ki se je pet mesecev delala, kakor sploh ne bi vedela, da živim.

Pri črni kavi je Meluzina vstala izza mize.

»Kam odhajaš?« jo je vprašala velika vojvodka.

»Povedala bom, da ostanete popoldne doma,« je dekle odgovorilo.

»Motiš se,« se je Aurora nasmehnila. »Močnejša sem kakor si morda misliš. Ukaži, naj bo avto pripravljen ob štirih namestu ob petih.«

»Ob štirih?«

»Da, ker bi rada nekaj ur počivala, preden se o

polnoči sestanem z vami,« je odvrnila in se obrnila k meni.

Oba sva jo pogledala.

»Ali se vama zdi čudno?« je nadaljevala. »Dobro veste, kako važna je vest, ki ste mi jo prej prinesli. Kaj ne? Kaj če ste se zmotili in ni bilo tako? Tako je mislim: Človek ima lahko pride, posebno če je sam. Manj je verjetno, da bi jih imela dva. O polnoči prijatelj, potrkam na vaša vrata. Takrat mi boste morali pokazati svoje znanje pri odpiranju tajnih ključavnic. Tako je prav, kaj ne? Zdaj pa pojdi, moja Meluzina, in naroči avto za četrto uro popoldne, ker sem doslej že dvakrat odgodila obisk pri gospe županji lautenburški. Vsaj tretjič ne maram besede snesti.«

Toliko odločnosti je bilo v tem ukazu, da je Meluzina takoj šla. Mimogrede se je še proseče ozrla vame in ta pogled je bil dolg, tako dolg.

»Uboga moja tovarišica,« je dejala velika vojvodka, ko Meluzine ni bilo več v sobi, »s tem pogledom me je zaupala tebi. Naj bo kakorkoli — opolnoči se sestaneva, kaj ne?«

»Madame,« sem odločno rekel, »storil bom, kar zahteva Vaša Visokost. Razumem in odobravam vaš korak. Dovolite mi samo, da vas opozorim na dve stvari: Najprej na to, da je dosti boljše, da pridem jaz po vas, ker bi bili sicer v nevarnosti, da vas ne bi kdo na hodnikih spoznal; drugič, da hodi opolnoči straža po gradu in bi se utegnili pripetiti, da bi morda prezgodaj prišli in — bolje je, da preprečimo vsako motnjo pri tem važnem dejanju, ki naju še čaka.«

»Naj bo,« je odvrnila. »Torej?«

našo organizacijo poleg učiteljstva in drugih državnih in banovinskih nameščenecv zlasti tudi uradništvo državnega premogovnika v Zabukovici in banovinsko uradništvo v bližnjem Novem Celju.

Vsak zaveden Jugosloven naj bo član Jadranske Straže. Članarina je neznatna.

Vsi na delo, da čim prej vzklije za Zalec in okolico krajevna podružnica Jadranske Straže!

„Šlager“

izposojevalnica gramofonov od Din 10⁰⁰ gramofonskih plošč „Istotam“

„Rekord“

manufaktura na obroke. Celje, Dečkov trg 4 a.

Sport

SK Atletik : SK Olimp
3 : 2 (1 : 0)

CELJE, 24. aprila.

Včeraj ob 16. se je pričela na sportnem igrišču pri »Skalni kleti« prvenstvena nogometna tekma med SK Olimpom in SK Atletik, za katero je vladalo med prijatelji nogometnega sporta veliko zanimanje. Potek tekme je nekoliko oviral zaradi zadnjega deževja razmočeno igrišče, ki ga niso primerno popravili.

Tekma je bila zelo živahna, ostrina napeta, toda razmeroma fair. Atletiki so igrali z elanom in so nudili tudi pred nasprotnikovim golom učinkovito igro, imeli pa so smolo, da se je žoga trikrat odbila na prečki. Moštvo SK Olimpa je pokazalo lepo kombinatorno tehniko, a je bilo pred golom premalo odločno. Olimp bi bil tik pred koncem igre z lahkoto izenačil, a je igralec iz sugurne pozicije pred golom zastreljal preko prečke. V prvem polčasu je lahko prevladoval SK Atletik, v drugem pa SK Olimp. Igra je bila odprta in poteku bi odgovarjal neodločen rezultat.

Goli za SK Atletik so padli v 34. minuti prvega ter v 7. in 31. minuti drugega polčasa, gola za SK Olimp pa v 21. in 39. minuti drugega polčasa. Koti 6 : 3 za Olimp.

Tekmo je sodil g. dr. Planinšek iz Maribora v splošnem zadovoljivo, a večkrat prestrogo in je s tem tudi prekinil dve zrelji akciji Olimpa pred nasprotnikovim golom. Tekmi je prisostvovalo nad 500 gledalcev. P.

t Hazena SSK Celja. Redni treningi se vrše ob torkih in četrkih ob 18. na Glaziji. Članice se pozivajo, da bi se redno udeleževale treningov.

Kupim hranilno knjigo

Celjske posojilnice do 10.000 Din. Naslov v upravi lista.

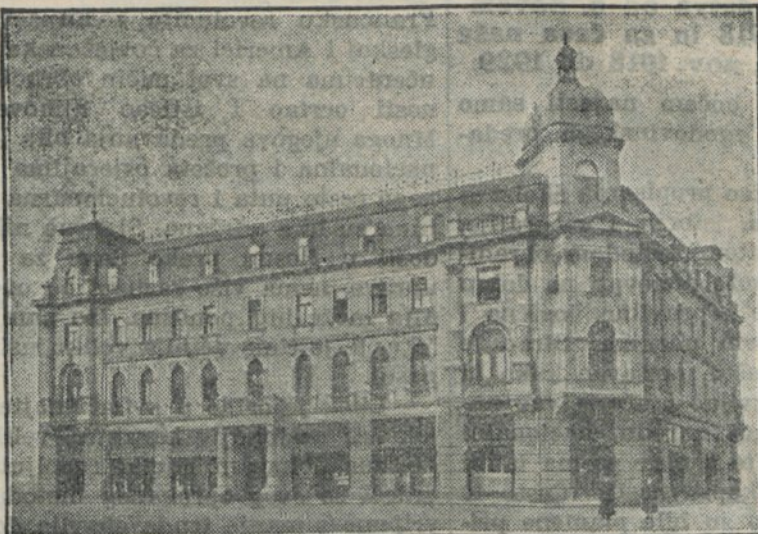
Celjska posojilnica d. d. v Celju

V LASTNI HIŠI NARODNI DOM

Glavnica in rezerve nad
Din 14.000.000⁰⁰

Kupuje in prodaja
devize in valute

Izdaja nverenje za
izvoz blaga

Sprejema hranilne
vloge na knjižice in
tekoči račun ter nudi
za nje popolno var-
nost in ugodno
obrestovanje

Podružnici:
Maribor, Šoštanj

Kino

Elitni kino Union. Ponedeljek 24. aprila: »Jonny ukrade Evropo«. Izvrsten pustolovski film. V glavnih ulogah slovit Harry Piel, Dary Holm, Alfred Abel in Kurt Lilien. Dve zvočni predigri. — Torek 25., sredo 26., četrtek 27. in petek 28. aprila ob pol 17. in pol 21.: »Hrepenenje 202«. Sijajna zvočna opereta. V glavnih ulogah priljubljena Magda Schneider, Eric Schulz, Pavel Kemp, Rolf v. Goth in Luiza Reiner. Glasba: Rihard Fall. Zvočne predigre. Ne zamudite tega izvrstnega spreda!

Smešnice

Dva ameriška odvetnika se srečata na cesti. »Kako uspevajo posli?« vpraša prvi. — »Obupno«, odvrne drugi. »Prejle sem bil ravno priča, ko je avtomobil povozil nekega moža, ki so ga nato prepeljali v bolnico. Jaz, ne bodi len, vzamem avtomobil in se peljem za njim dvanaest kilometrov daleč v bolnico, da dobim njegovo odškodninsko tožbo... in izkazalo se je, da je možakar sam odvetnik!«

Ali ste že poravnali naročnino?

Išče se sedemsobno stanovanje

po mogočnosti zasebno z vsemi pri-
tiklinami v Celju ali neposredni oko-
lici in sicer za takoj. Naslov v upravi
»Nove Dobe«.

Posestvo

obstoječe iz hiše, gospodarskih poslopj (vse
v dobrem stanju) in 20 oralov zemlje, pol-
ure od Celja, se prodaja za 200.000 Din. Po-
jasnila daje Valentin Vede, Celje, Zagrad 20.

Vabilo na

26. redni občni zbor

Kmečke hranilnice in posojilnice v
Št. Juriju ob juž. žel.,

ki se vrši v nedeljo, dne 30. aprila 1933
ob 10. dopoldne v zadržni pisarni s
sledenim dnevnim redom:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zбора.
2. Poročilo načelstva.
3. Poročilo nadzorstva.
4. Odobritev računskega zaključka za leto 1932.
5. Volitev načelstva in nadzorstva.
6. Slučajnosti.

Ako bi občni zbor ob določeni uri ne bil sklepčen, se vrši v smislu § 35. za-
držnih pravil eno uro pozneje drug občni
zbor z istim dnevnim redom, ki sklepa
ob vsakem številu navzočih zadržnikov.

Sv. Jurij ob juž. žel., 23. aprila 1933.

Načelstvo.

Franjo Dolžan

Celje
Za kresijo
Telefon 245

kleparstvo, vodovodne inštalacije, strelovodne naprave

Prevzema vsa v zgoraj navedene stroke spadajoča dela in popravila — Cene zmerne — Postrežba točna in solidna

Amateralbumi • Albumi za razglednice • Spominske knjige
v veliki izbiri pri tv.

K. Goričar vdv., Celje, Kralja Petra cesta 7

veletrgovina s papirjem in pis. potrebščinami

Razni pisalni pribor

LEO INKRET INSTALACIJSKO PODJETJE CELJE, DEČKOV TRG 2

popravila — Vestna izvršba — Točna postrežba

Prevzema vsa inštalacijska dela, vodovode
hišne inštalacije, vsakovrstne črpalne na-
prave, sanitarne naprave (umivalnice,
kopalne, klosetne naprave) itd., toplo-
vodne naprave, etažne in centralne kurjave
za hiše, vile, hotele, šole, bolnice i. t. d.,
kakor tudi vsa v to stroko spadajoča

ZVEZNA TISKARNA IN KNJIGOVEZNICA CELJE • STROSSMAYERJEVA ULICA 1

IZVRŠUJE VSA V STROKO SPADAJOČA DELA
HITRO SOLIDNO IN PO ZMERNI CENI

